

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΥΠΡΟΣ

Στὸ φῖλο Γεώργιο Μαρκίδη

Αἱ μουῦπες γέροντας στὰ δυό
μου χέρια τὸ τόσο λατρευμέ-
νο ξανθό σου κεφαλάκι μὲ
τὰ πλούδια καὶ μεταξένια
μαλλιά του.

Καὶ μουῦπες : «Πές μου το,
νὰ τ' ἀκούσω τὸ τραγοῦδι
τῆς ἀγάπης, μὲ τὴν ἀρμονίαν
τοῦ στίχου, μὲ τὴν λάμψιν

τῆς ιδέας, μὲ τὴν θεϊκιά τοῦ ἤχου του γλυκάδα.
Πές το καὶ ξαναπές το, ν' ἀντηχήσῃ ἡ ρίμα του
στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου κι' ὁλόχρυσο θρόνο νὰ
στήθῃ στοῦ στήθους μου τὸν πόθο τὸν ἐρωτικό.
Πές το καὶ ξαναπές το, τ' ἀγέρι στὰ φτερά του
νὰ τὸ πάρῃ κ' ἡ μαγική του μελωδία ν' ἀντη-
χήσῃ μὲ τῆς αὖρας τὸ φύσημα καὶ νὰ ξυπνήσῃ
στῶν ἐρωτεμένων τὴν καρδιά τὸν πόθο. Πές το
καὶ ξαναπές το τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς Ἀγά-
πης.»

Κ' ἐκλίνα τὸ κεφάλι μου ἀπάνου στὸ δικό
σου, τὰ χεῖλῃ μου κόλλησα στὸ γλυκό στομα-
τάκι καὶ τὸ ἔψαλλα, ναί, τὸ ψάλλα τὸ αἰώνιο τρα-
γοῦδι τῆς Ἀγάπης. Κι' ἀντήχησε στὰ φυλλο-
κάρδια σου μέσα πρῶτο τὸ τραγοῦδι τῆς χαρᾶς
γεμάτο πόθους μαγεμένους, ἐλπίδες πλάνης κι'
ὄνειρα χρυσά. Τὸ ἄσμα τῆς χαρᾶς μὲ πλῆθος
λουλούδια στολισμένο, κι' ἤχους γλυκάδας καὶ
πάθους θεϊκοῦ. Κι' ἀγροίκηδες πρῶτα τὸ ἄσμα
τῆς Χαρᾶς. Κι' ἀρχίνησα ὕστερο τὸ μοιρολόι τοῦ
πόνου.

Κι' ἀντήχησε πειὸ βαθειὰ στὰ φυλλοκάρδια
σου μέσα τὸ μοιρολόι τοῦ πόνου, γιομάτο δά-
κρυα πικρά, στήθους αἰώνιος σπαραγμός κι' ἀνέ-
σπλαγχνη ψυχῆς λαχτάρα. Τὸ μοιρολόι τοῦ πό-
νου μὲ τὴν νευρική του μελωδία, τὴν μεσο-
δυσμένη του ρίμα, τὸ τελειωτικό ξεψύχισμα
τῆς χαρᾶς.

Κ' ἐνωμένα τὰ δυό—τὸ ἄσμα τῆς Χαρᾶς καὶ
τὸ μοιρολόι τοῦ Πόνου—δοῦψαλλαν τὸ τραγοῦδι
τῆς Ἀγάπης.

Κι' ὁ στεγνὸς τοῦ τραγουδιοῦ μας ἤχος ἔδβυσε
στὸ στόμα σου μέσα, μὲ τὸ θλιβερό τοῦ Ἥλιου
βασίλειμμα.

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ

Στῆς Κύπρου τὴ δόλοχαρη
Καὶ μυρωμένη ἀγκάλῃ,
Τῆς Ἀφροδίτης ἀστραφταν
Τ' ἀθάνατα τὰ κάλλη.

Καὶ μέσ' σιτὴ μέθη ποῦ σκορπᾷ
Τὸ μαγεμένο ἀμπέλι,
Σφυρίζοντας περνοῦσανε
Ἀθώρητα τὰ βέλη.

Καὶ στὸ γοργὸ φτερούγισμα
Μέσα σιτὴν Κύπρια νιότη,
Γροικοῦσες σκλάβα νὰ βογγᾷ
Μονάχη τὴ θεότη.

Δίνω φτερά στὸ λογισμό,
Δίνω φτερά σιτὴ σκέψι
Ἀφ' τὸ χρυσό σου τὸ ρησι
Κᾶτι ἡ ψυχὴ νὰ κλέψῃ.

Μ' ἀκόμη ἐκεῖ σφυρίζουνε,
Μέσ' στῆς νυχτὸς τὰ σκοτί,
Τὰ βέλη ποῦ πληγώσανε
Τὴν πλέον Ὀλύμπια νιότη.

Καὶ σιτὴν ἀσάλευτη ἡσυχία
Λῆς καὶ γροικιέται ἀντάμα
Μ' ἐνὸς θεριοῦ τὸ μονγκρητὸ
Μιανῆς θεᾶς τὸ κλάμμα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

